

॥ श्री ॥

अथ श्री त्रिविक्रमपंडिताचार्यसुत श्री नारायणपंडिताचार्यविरचितः

॥ श्री मध्वविजयः ॥

२. द्वितीयः सर्गः

विज्ञानभानुमति कालभलेन लीने
दुर्भाष्यसंतमससंततितो जनेऽंधे ।
मार्गात् सतां सभलति भिन्न हृदो मुकुंदं
देवाश्चतुर्भुजाः शरणां प्रजग्मुः ॥ २.१ ॥

नाथः कलौ त्रियुगहूतिरनुद्धुभूषुः
ब्रह्माशमप्यनवतारमनाद्विद्विषुः ।
सर्वज्ञमन्यमनवेक्ष्य स कार्यवीर्यं
स्मेराननो भुवनञ्चवनमाभभाषे ॥ २.२ ॥

वेदांतमार्गपरिमार्गशदीनदूनाः
दैवीः प्रजा विशरणाः करुणापदं नः ।
आनंदयेः सुमुभ लूषितभूमिभागो
इपांतरेण मम सद्गुणनिर्णयेन ॥ २.३ ॥

आदेशमौलिमणिमुज्ज्वलवर्णमेनं
बद्धांजलिर्मरुदनर्घमघत्त मूर्ध्ना ॥
हारावलीमिव हृदा विबुधेन्द्रयाच्यां
भिन्नस्त्रिजननुविष्टक्षुरवातितीर्षत ॥ २.४ ॥

कालः स एव समवर्तत नाम यावत्
चिंताकुलं विविधसाधुकुलं अभूव ।
वेदांतसंततकृतांतरसं न विद्मः

શ્રેયો લભેમહિ કથં નુ વયં બતેતિ ॥ ૨.૫ ॥
 તત્પ્રીતયે રજતપીઠપુરાધિવાસી દેવો
 વિવેશ પુરુષં શુભસૂચનાય ।
 પ્રાપ્તે મહાય મહિતાય મહાજનૌઘે
 કોલાહલેન સકુતૂહલિનિ પ્રવૃત્તે ॥ ૨.૬ ॥
 આવિષ્ટવાનકુશલં પુરુષં પ્રકૃત્યા
 પ્રત્યાયયન્નિહ જનાન નિતરામનૃત્યત ।
 ઉત્તુંગકેતુશિખરે સ કૃતાંગહારો
 રંગાંતરે નટ ઈવાખિલવિસ્મયાત્મા ॥ ૨.૭ ॥
 આભાષ્ય સોડત્ર જનતાં શપથાનુવિહ્નં
 ઉચ્ચૈરિદં વચનમુદ્ધૃતદોર્બભાષે ।
 ઉત્પત્સ્યતે જગતિ વિશ્વજનીનવૃત્તિઃ
 વિશ્વજ્ઞ એવ ભગવાનચિરાદિહેતિ ॥ ૨.૮ ॥

સદ્ગ્રીપવારિનિધિસપ્તકભૂતધાત્ર્યા
 મધ્યેડપિ કર્મભુવિ ભારત નામ ખંડે ।
 કાલે કલૌ સુવિમલાન્વયલબ્ધજન્મા
 સન્મધ્યગેહકુલમૌલિમણિર્દ્વિજોડભૂત ॥ ૨.૯ ॥
 વેદાદ્રિસદ્રજયપીઠપુરેશ્વરાભ્યાં
 ગ્રામો વિભૂષિતતરઃ શિવરૂપ્યનામા ।
 હેમાદ્રિરાજવિભુરાજદિળાવૃતાભઃ તસ્યા-
 ભવદ ગુરુગુણઃ ખલુ મૂલભૂમિઃ ॥ ૨.૧૦ ॥
 રામાધિવેશિતહરિસ્વસૃમૌલિમાલા-

રાજદ્વિમાનગિરિશોભિતમધ્યુવાસ ।
 ક્ષેત્રં સ પાજકપદં ત્રિ કુલૈકકેતુઃ
 કં ચદ દધાતિ સતતં ખલુ વિશ્વપાજત ॥ ૨.૧૧ ॥
 અર્થ કમપ્યનવમં પુરુષાર્થ હેતું
 પુંસાં પ્રદાતુમુચિતામુચિતસ્વરૂપામ ।
 કન્યાં સુવર્ણલસિતામિવ વેદવિદ્યાં
 જગ્રાહ વિપ્રવૃષભ પ્રતિપાદિતાં સઃ ॥ ૨.૧૨ ॥
 રેમેઽચ્છયોપનિષદેવ મહાવિવેકો
 ભક્ત્યેવ શુદ્ધકરણઃ પરમશ્રિતાઽલમ ।
 મિથ્યાભિમાનરહિતઃ પરયેવ મુક્ત્યા
 સ્વાનંદસંતતિકૃતા સ તયા દ્વિજેંદ્રઃ ॥ ૨.૧૩ ॥
 તસ્ય પ્રભોશ્ચરણયોઃ કુલદેવતાયાઃ
 ભક્તિં બબંધ નિજધર્મરતઃ સ ધીરઃ ।
 વિજ્ઞાતભારતપુરાણમહારહસ્યં
 ચં ભદ્ર ઈત્યભિવદંતિ જના વિનીતમ ॥ ૨.૧૪ ॥
 ગોવિંદસુંદરકથાસુધયા સ નૃણાં
 આનંદયન્ન કિલ કેવલમિંદ્રિયાણિ ।
 કિંતુ પ્રભો રજતપીઠપુરે પદાબ્જં
 શ્રીવલ્લભસ્ય ભજતામપિ દૈવતાનામ ॥ ૨.૧૫ ॥
 ઈત્યં હરેર્ગુણકથાસુધયા સુતૃપ્તો
 નૈર્ગુણ્યવાદિષુ જનેષ્વપિ સાગ્રહેષુ ।
 તત્વે સ કાલચલધીરતિસંશયાલુઃ ધીમાન
 ધિયા શ્રવણશોધિતયા પ્રદધ્યૌ ॥ ૨.૧૬ ॥

त्राता य एव नरकात् स हि पुत्रनाम
 मुञ्च्यावनं न सुलभं पुरुषाद्पूर्णात् ।
 तस्मात् समस्तविदपत्यमवघटीनं
 विद्याकराङ्गति लभेमहि कैरुपायैः ॥ २.१७ ॥
 पूर्वोऽपि कर्मपराशरपांडुमुञ्च्याः
 यत्सेवया गुणगणाढ्यमपत्यमापुः ।
 तं पूर्णषड्गुणतनुं करुणामृताब्धिं
 नारायणं कुलपतिं शरणां व्रजेम ॥ २.१८ ॥
 र्थत्वं विचिंत्य स विचिंत्यमनन्य भंधुः
 प्रेष्यप्रदं रजतपीठपुराधिवासम ।
 लकत्या लवाब्धिभयभंगदया शुभात्मा
 भेजे भुवंगशयनं द्विषड्भङ्गकालम ॥ २.१९ ॥
 पत्न्या समं भगवतः स भजन पदाब्जं
 भोगान लघूनपि पुनर्लघयांचकार ।
 दांतं स्वयं च हृदयं दमयांचकार
 स्वच्छं च देहमधिकं विमलीचकार ॥ २.२० ॥
 तीव्रैः पयोव्रतमुजैर्विविध व्रताग्रैः
 जयापती गुणगणार्णवपुत्रकामौ ।
 संपूर्णपुरुषमतोषयतां नितान्तं
 देवेरिताविव पुराऽदितिकश्यपौ तौ ॥ २.२१ ॥
 नाथस्य भूरिकरुणासुधयाऽभिषिक्तौ

श्रीश्रीधरप्रततिशारशरीरयष्टी ।
 भूरिप्रतप्रभवदिव्यसुकांतिमंतौ
 तौ देहशुद्धिमतिमात्रमथालभेताम ॥ २.२२ ॥
 कांतादृतौ समुचितेऽथ अत्मार गर्भ
 सा भूसुरेन्द्रदुहिता षगतां हिताय ।
 अच्छांभरेव रजनी परिपूरिताशा
 भाविव्यपास्ततमसं विधुमाधपक्षात् ॥ २.२३ ॥
 तं पूर्वपक्षसितबिंबमिव प्रवृद्धं
 यावद् द्विजेन्द्रवनिता सुषुवेऽत्र तावत् ।
 अंशेन वायुरवतीर्य स श्यपीठे
 विष्णुं प्राणम्य भवनं प्रययौ तदीयम् ॥ २.२४ ॥

संपूर्णलक्षायाशं नवराजमान
 द्वारांतरं परमसुंदरमंदिरं तत् ।
 राजेव सत्पुरवरं भुवनाधिराजो
 निष्कासयन् परमसौ भगवान् विवेश ॥ २.२५ ॥
 संतुष्यतां सकलसन्निकरैरसद्भिः
 भिद्येत वायुरयमाविरभूत् पृथिव्याम् ।
 आभ्यानितीव सुरदुंदुभिमंद्रनादः
 प्राश्रावि कौतुकवशैरिह मानुषैश्च ॥ २.२६ ॥
 नाथं निषेव्य भवनानतिदूरमाप्तः
 प्राज्ञो महप्रकृतदुंदुभिनादपूर्वात् ।

पुत्रोद्भवश्रवाणतो महदाप्य सौभ्यं
 ज्ञानं परोक्षपदमप्यमतेष्टहेतुम ॥ २.२७ ॥
 आविश्य वेष्म निजनेदनमिंदुवक्त्रं
 लूयोऽभिनंध स मुकुंददयां प्रवंध ।
 ज्ञातस्य तस्य गुणज्ञातवहस्य ज्ञात-
 कर्मादिकर्मनिवहं विदधे सुकर्मा ॥ २.२८ ॥
 ज्ञानार्थमेव यदभूदसुदेव अेषः
 यद वासुदेवपदभक्तिरतः सदाऽसौ ।
 तद वासुदेवपदमन्ववदन सुरेंद्राः
 तातेन यन्निगदितं सुतनामकर्त्रा ॥ २.२९ ॥
 पातुं पयांसि शिशवे किल गोप्रदोऽस्मै
 पूर्वाल्लयः स्वसुतसूनुतया प्रजातः ।
 निर्वाणहेतुमलभिष्ट परात्मविधां
 दानं ध्रुवं इलति पात्रगुणानुकूल्यात ॥ २.३० ॥
 अत्रस्तमेव सततं परिङ्कुल्लयक्षुः
 कांत्या विडंबितनवेदुं जगत्यनर्घम ।
 तत पुत्ररत्नमुपगृह्य कदाचिदाप्तः
 स्वस्वामिने बुध उपायनमार्पयत सः ॥ २.३१ ॥
 नत्वा हरिं रजतपीठपुरालयं
 तं बालस्य संपदमनापदमर्थयित्वा ।
 साकं सुतेन परिवारजनान्वितोऽसौ
 प्रायान्निशीथसमये निजमेव धाम ॥ २.३२ ॥

દોષેયુષાં સમમનેન વનેડતિભીમે
 તત્કીડિતગ્રહ ઈઠૈકતમં તુતોદ ।
 ઉદ્ધાંતરકતમવલોક્ય તમભ્યઘાયિ
 કેનાપ્યહો ન શિશુતુત કથમેષ ઈત્યમ ॥ ૨.૩૩ ॥
 આવિશ્ય પૂરુષમુવાચ મહાગ્રહોડસૌ
 અસ્મદ્વિહારસમયોપગતાન સમસ્તાન ।
 ચચ્છકિતિગુપ્તિરહિતાનલમસ્મિ હંતું
 લોકેશ્વરઃ સ બત બાલતમઃ કિલેતિ ॥ ૨.૩૪ ॥
 સ્તન્યેન બાલમનુતોષ્ય મુહુઃ સ્વઘામ્નો
 માતા કદાચન ચયૌ વિરહાસહાડપિ ।
 વિશ્વસ્ય વિશ્વપરિપાલકપાલનાય
 કન્યાં નિજમનુગુણાં કિલ ભીરુરેષા ॥ ૨.૩૫ ॥
 સા બાલકં પ્રરુદ્ધિતં પરિસાંત્વયંતી
 મુઘ્ધાક્ષરેણ વચસાડનુનિનાય મુઘ્ધા ।
 મા તાત તાત સુમુખેતિ પુનઃ પ્રરોદીઃ
 માતા તનોતિ રુચિતં ત્વરિતં તવેતિ ॥ ૨.૩૬ ॥
 રોદે ક્રિયાસમભિહારત એવ વૃત્તે
 પોતસ્ય માતરિ ચિરાદપિ નાડગતાયામ ।
 જગ્રાહ બાલમથ ચૈક્ષત માતૃમાર્ગ
 સાડપિ ક્રિયાસમભિહારત એવ બાલા ॥ ૨.૩૭ ॥
 કર્તવ્યમૌઢ્યમભિપદ્ય નિરૂપ્ય સા તં
 પ્રાભોજયત બલુ કુલસ્થકુલં પ્રપકવં ।

शीतं पयोऽपि सततं परिपाययंती
 यस्योष्णरोगमतिवेलमशंकतांभा ॥ २.३८ ॥
 नूनं पिपासुरतिरोद्धिति हंत बालो
 धिऽ मां दद्याविरहितां परकृत्यसकताम ।
 र्थत्याकुला गृहमुपेत्य तदा प्रसन्नं
 पूर्णोदरं सुतमवैक्षत विप्रपत्नी ॥ २.३९ ॥
 पृष्ट्वाऽवगम्य सकलं च ततः प्रवृत्तं
 यूनां च दुस्सहमिदं शिशुनोपभुक्तम ।
 र्थत्वं विचिंत्य तनयां बहु भत्सयंत्या
 भीतं तयोत कुपितं मनसाऽनुतप्तम ॥ २.४० ॥

आरोग्यशालिनि तदाऽपि पुरेव पुत्रे
 विस्मेरतामुपजगाम जनन्यमुष्य ।
 यस्य त्रिलोकजननी जननी विषेऽपि
 पीते न विस्मयमवाप समस्तशक्तेः ॥ २.४१ ॥
 स्तन्यं मुहुः किल ददौ जननी गृहीत्वा
 क्षेमाय तं किल दधन्जनको जगाम ।
 अन्यो जनोऽपि किल लाणयति स्म किंतु
 सर्वोऽपि तन्मुभसुहासरसायनोत्कः ॥ २.४२ ॥
 देवाद्दिसह्रिरनुपालितयाऽऽदरेण
 देव्याऽऽत्मनेव विलसत्पद्या नितांतम ।
 अव्यक्तया प्रथमतो वदनेऽस्य वाण्या

शालीनयेव भुवनार्चितया विजहे ॥ २.४३ ॥
 प्राग्रिंभणं स्वयमथ स्थितिमेष
 चक्रे पश्चाद् गतिं परिचयेन किल कुमेण ।
 विश्वस्य चेष्टितमहो यदनुग्रहेण
 सर्वं तदस्य पवनस्य विडम्बनं हि ॥ २.४४ ॥
 पुच्छांतमच्छमवलंब्य कदाचिदेष
 प्रातर्व्रजद् व्रजत एव निवर्षमस्य ।
 प्रायात प्रियस्य सहसा स्वजनैरदृष्टो
 नानावनेषु चरतश्चरतस्तृणानि ॥ २.४५ ॥
 उत्तुंगशृंगलसितस्य महिष्ठमूर्तेः
 पादावृतावनितलस्य सुरंध्रकस्य ।
 आश्रित्य तस्य शुशुभेऽवयवैकदेशं
 बालो द्विवाकरे षोडशपर्वतस्य ॥ २.४६ ॥
 लीलां करोति नु गृहांतरगो नु बालः
 दूपांतरे नु पतितः प्रकृतिस्वतंत्रः ।
 षत्थं विचिंत्य स मुहुः स्वजनो विमृग्य
 हंतानवेक्ष्य तनयं हृदि तापमाप ॥ २.४७ ॥
 बालस्य बालपरिलंबनगोचरं तद्
 व्यश्वस्यतापि वचनं वनगोचरोक्तम् ।
 यत सायमैक्षत जनः शिशुमाव्रजंतम्
 अेकाब्दकं वृषभबालकृतावलंबम् ॥ २.४८ ॥

चिंतामणीं द्रमिव चिंतितं दरिद्रो
 विज्ञानमार्गमिव विष्णुपरं मुमुक्षुः ।
 नष्टं च नंदनमिति स्वजनोऽस्य लब्ध्वा
 नाथस्य तस्य तमनुग्रहमेव मेने ॥ २.४८ ॥
 लीलावसानसमये सहसा कदाचिद्
 आर्योऽमुनाऽभ्यवहतिं प्रति चोधमानः ।
 रोद्धैष नोऽस्ति धनिको वृषविक्रयीति
 प्रोवाच नंदनमुभेद्गुमवेक्ष्य मंदम ॥ २.५० ॥
 लीलाकरेण स करेण सुकोमलेन
 बीजांतराणि किल कानिचिदाशु तस्मै ।
 स्मित्वाऽर्भकोऽभिमतनिष्कपदे यदाऽदा-
 दादत्त तानि धनिको बहुमानपूर्वम ॥ २.५१ ॥
 लब्धं सुतादिति वदन द्विजपुंगवेन
 कालांतरे निजधने प्रतिदित्सितेऽपि ।
 साक्षादमानवनवाकृतितः स लेभे
 बीजच्छलेन पुरुषार्थमहो विशिष्टम ॥ २.५२ ॥
 वासुदेवमिह वाऽसुदेवता सत्कलामभिनन्दं तं जनः ।
 वासुदेवमिति वासुदेवसन्नामकं विविधलीलमर्भकम ॥ २.५३ ॥
 र्धति विहरति मध्यां विष्णुदासेऽपि गूढे
 समजनि सुजनानां चित्तमानंदपूर्वम ।
 उदयति घनमालालीनभानौ च भानौ
 ननु जननयनाब्जैर्लभ्यतेऽलं विक्रसः ॥ २.५४ ॥
 ॥ र्धति श्रीमत्कविकुलतिलक त्रिविक्रमपंडिताचार्यसुत

नारायणपंडिताचार्यविरचिते श्रीमध्वविषये
आनंदांकिते द्वितीयः सर्गः ॥

www.yousigma.com